

[Arne Bjerregaard]

var i alt fald en mulighed for at nedbringe renten, hvis ministeren ville gå den vej, som han selv i sin tid foreslog.

En anden vej var devalueringens vej. Den har en særdeles indirekte virkning, men dog en virkning. Jeg ved nok, det er ondt, ja, næsten uforskammet, får man at vide, at tale om devaluering heroppefra, men jeg tillader mig det.

Herhjemme holder vi krampagtigt fast ved kronkursen. I sin tid talte bl. a. Madsen-Mygdal om den ærlige krone, men dengang var der dog til forsvar for hr. Madsen-Mygdal – selv om jeg mener, det var forkert – dette, at guldet var værdimål; det er det jo ikke i dag. Hvis det dengang var en ærlig krone, man ville forsvare, er det i dag faktisk en uærlig krone, som man stræber efter at fastholde. Vi holder klart fast ved en overvurdering af kronkursen til skade for konkurrencen.

Hvis vi ser på Sverige, som har devalueret et par gange, må vi sige, det klart har givet bonus. Ingen kan vel benægte, at devalueringen i Sverige har øget Sveriges produktion, beskæftigelse og afsætning. Jeg er da ganske klar over, at en kraftig devaluering vil kræve følgelovgivning, for ellers hjælper det jo kun så kort – jeg skal ikke bruge de udtryk, som almindeligvis bruges derom.

Selvfølgelig må man have indkomstregulering. Men er regeringen ikke inde på den vej alligevel? Alligevel har man en panisk angst for enhver devaluering. Selvfølgelig kan det være begrundet. Hvis devalueringen forårsages af en laden-stå-til-politik, skyldes en bagudstående politik, er devalueringen kun noget, man er tvunget til, så er det ikke noget, der går ind i en konsekvent politik. Så er det bare noget, udviklingen har fået én til at måtte gøre, fordi man ikke har ført den rigtige politik, og det er det, der er sket, når vi tidligere har devalueret. Men det er noget ganske andet at bruge devalueringen i en fremadrettet politik, hvor man har mulighed for at medtage hensyn til indkomst- og prisudvikling og hensyn til de udlånslån, som visse har optaget i dette land.

Det er en vej, man kan betræde. Jeg ved nok, at økonomiministeren vel ikke kan sware på, om vi vil devaluere i morgen, for så er der jo ikke meget i valutakassen. Jeg føler, det er beklageligt, at man så konsekvent afviser at bruge den mulighed i en politik.

Vi har en høj rente, siger vi, og det er, som det blev sagt fra den radikale ordførers side, en sandhed med visse modifikationer, for det er kun på erhvervslivet, at renten falder med sin fulde vægt. Men rentefradraget ved skatteberegning vil den ikke falde med sin fulde vægt på det private forbrug af kapital. Hvis vi tager indtægter på godt 120.000 kr. i dag, kommer de kun til at betale $\frac{1}{3}$. Det vil sige, at hvis renten er 15 pct. – nu blev der sagt 18 pct., jeg vil bruge 15 pct. – er den reelle rente for vedkommende kun 5 pct., og hvis man kommer op på indtægter, der ligger lidt mere over den indtægtsgrænse – og jeg forudsætter her, at der er børn i familien f. eks. og man får en 6 pct.s aftrapning af børnetilskuddet – ja, så bliver renteudgiften reelt kun $\frac{1}{4}$. Det vil sige, at hvis renten er 16 pct. – jeg kan bedst lide at regne med hele tal, så jeg bruger 16 pct. – så bliver den reelle rente kun 4 pct. for den privates forbrug af kapital. Og hvis man går videre i filosofien dér og tager alle de indkomstafhængige ydelser med, vil mange få en reel renteudgift på 0 og nogle endda på minus. Det er da ganske klart, at vi altid vil have kapitalmangel med høj rente og låneloft til følge, når vi i samordningen af vores skatte- og socialpolitik opmuntrer folk til at låne mest muligt til privat forbrug.

En sikker vej til at bringe renten ned var, om regeringen ikke lappede på rentefradraget, men havde mod og kurage til at afvikle fradrag for renteudgifter og beskatning af renteindtægter. Sikken et ramaskrig, der vil blive, det erkender jeg, over, at kapitalister nu skulle kunne leve af deres renteindtægt! I realiteten ville mangfoldige af disse, da renten givet vil blive halveret, ikke få en krone mere i renteindtægt, mens derimod erhvervslivet, som dog er det væsentligste, vil få den fulde virkning af halveringen af renteudgiften; det vil simpelt hen halvere deres renteomkostninger. Hvad så for dem, der skal bygge hus osv.? Ja men når renten kun bliver det halve, og man altid regner med et 50 pct.s fradrag, så bliver udgiften da ikke større, og så kan der heller ikke være noget problem. Man vil faktisk kunne give vort erhvervsliv en klar håndsrækning ved at gennemføre dette på begge sider.

Jeg er klar over, at det ikke kan gøres på ét år. Hvis man foretog det over 10 år, var